

La Veu

Butlletí de Reagrupament Independentista

Avancem!

Les properes setmanes, els propers mesos, seran decisius per a la definitiva consolidació de la República. Les contínues victòries en el front internacional assenyalen clarament el camí a seguir. El ritme és tan vertiginós que genera un doble efecte.

Per una banda, hi ha catalans que són víctimes del vertigen. No saben gestionar, literalment, el ritme brutal dels esdeveniments, i per això fins i tot intenten alentir el procés, perquè tenen la sensació que es descontrola. Però no poden. I acaben superats pel procés. Com li ha passat a la Marta Pascal, que ha estat descavalcada. És una demostració febant que les bases ja no combreguen amb rodes de molí. És el mateix que li passarà, n'estic segur, a en Roger Torrent, una persona que ja ha esgotat la paciència de moltes persones. A aquestes alçades de la pel·lícula, poca broma, qui no vagi a totes, qui només aposti pel postureig, millor que s'aparti. De debò, no hi ha lloc per als qui vacil·len, per als qui no estan disposats a anar fins a la victòria.

L'altre efecte ha estat sobre els espanyols. Se saben derrotats, humiliats, rebutjats, per Europa. I d'aquí, d'aquest ensorrament, no fan més que sorgir reaccions desesperades, pròpies de gent que ha perdut el seny, que busquen, impotents, la provocació, la bronca, la violència física. Els seus representants polítics no tenen el valor de parar-los els peus, ben al contrari, els donen barra lliure. Es pensen que el terrorisme espanyol ens aturarà. Van ben equivocats. No són conscients que tenen les mans lligades per la Unió Europea... i per la determinació dels patriotes catalans. Les actituds paranoiques de l'Arrimadas, de l'Iceta i del Garcia Albiol, o les de Casado, Rivera, per no parlar dels Borbons, o de tota la colla socialista, amb els Sánchez, Borrell, la Susana Díaz, l'Alfonso Guerra, sense oblidar l'intervencionisme cada cop més descarat del govern aragonès, i del qual, algun dia, haurem de parlar i decidir què fem, assenyalen, clarament, que estan nerviosos. Fins i tot la Colau s'apunta al carro dels desesperats,

premiant una periodista que incita cada dia a l'odi des de la televisió...

I malgrat tot, avancem.

Avancem amb el President Puigdemont, que ha sortit victoriós contra la justícia feixista espanyola. I ho ha fet amb classe. L'impacte internacional de la seva estratègia ha estat enorme i ha demostrat que la seva actuació era la correcta, enfront la d'aquells que van apostar per l'estratègia espanyola, de vol gallinaci, i que es pensaven que no patirien les conseqüències dels seus actes, perquè, en el fons, com s'ha demostrat, no se'ls creien, i pensaven que els espanyols no se'ls prendrien seriosament. És la diferència entre els que s'ho juguen tot, i els que van de fanfarrons (de farol).

Ara el President Puigdemont, conjuntament amb el President Torra, i en Jordi Sánchez, han impulsat la Crida Nacional per la República. Un moviment transversal de persones, no d'organitzacions, que té per objectiu rematar la jugada. No podem no ser-hi. Des de Reagrupament ja hem donat suport a la iniciativa, i anunciem que hi participarem com el primer. Cal superar les estructures caduques dels partits tradicionals, tinguin dos o més de vuitanta anys.

L'estudi comparat dels moviments independentistes reeixits, demostren que cal una unitat, que adquireixi l'hegemonia i es converteixi en el referent i l'interlocutor vàlid tant a nivell internacional com amb l'enemic, espanyol en aquest cas. Un enemic que s'ha de derrotar i obligar-lo a negociar, no per voluntat pròpia, sinó perquè no té més remei.

Intentar assumir una interlocució des de la feblesa amb l'objectiu de deslegitimar l'organització hegemònica, no només és patètic, irresponsable i penós. És també una estratègia que aposta per la continuïtat del patiment de la nostra gent. I això, tard o d'hora, s'ha de pagar.

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

L'exiliat, l'intel·lectual i el presoner

per Xavier Minguet

PÀGINA 2

Els aires de la Plana de Vic

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Seguim dempeus

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Jo acuso

per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

La Crida i el gen PdeCat

per Ramon Alonso

PÀGINA 6

Autodeterminació

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

L'exiliat, l'intel·lectual i el presoner

En els últims anys, però sobretot després del naixement de Reagrupament Independentista el 2009, han sorgit diferents intents per unir el món sobiranista català. Es tracta d'organitzar totes les inquietuds, colors i formes, davall el mateix paraigua i amb l'únic objectiu d'assolir la llibertat del nostre poble. Han anat passant els anys i quin millor moment perquè la Crida Nacional per la República (CNR) del Puigdemont, sigui l'últim intent.

No vull dir pas que tots els intents anteriors hagin fracassat, ben al contrari, han ajudat a vertebrar i ordenar les idees d'una societat que s'ha preparat per ser lliure. Per això podem afirmar que la CNR neix amb uns avantatges clars, que fan que sigui l'intent més factible fins a hores d'ara.

En primer lloc, neix amb un lideratge clar, el president Puigdemont, respectat a tota Europa per la seva lluita constant per la causa, i ara molt més enfortit després de la victòria judicial a Alemanya i la posterior retirada de l'euroordre d'en Llerena. Per consolidar encara més el lideratge hi hem de sumar les figures del president Quim Torra, home de lletres, representant polític de la societat civil i en clara línia ascendent, i també de l'expresident de la ANC Jordi Sánchez, presoner polític per defensar pacíficament la democràcia i la llibertat d'expressió... Si el procés català estava orfe de grans lideratges com el del primer ministre escocès Alex Salmond i l'SNP, ara podem dir que el tenim representat amb la

CNR i els tres polítics: l'exiliat, l'intel·lectual i el presoner.

La CNR també neix amb un caràcter clarament aglutinador, traspasant els límits dels partits i deixant a part ideologies i militàncies individuals. Molt semblant al naixement de la ANC, que es definia unitària i plural, però amb la diferència que la CNR presenta candidatures a les diferents eleccions, començant per les municipals de la primavera del 2019.

En néixer amb un sol objectiu, la independència del país, fa que es redueixin els prejudicis dels partits convencionals, i així fa que sigui més fàcil arribar a acords. A més, en néixer amb data de caducitat, ja que té el propòsit de dissoldre's una vegada assolit l'objectiu, fa que encara sigui més còmode l'associació a la plataforma que, fins al moment, en suma més que tots

els partits sobiranistes junts. **Si la unió fa la força, aquest és el moment.**

Històricament els catalans no hem sabut coordinar massa bé les diferents forces polítiques per assolir un objectiu comú. Hem perdut competències nacionals per no anar mai a la una, ens perdem sobretot amb ideologies rànries i militàncies lligades als estatuts de partit. Discrepàncies internes per escalar posicions polítiques tant en la política catalana com en l'espanyola. Afortunadament, el poble madura en experiència, i ara més que mai és el moment que s'uneixin tots els astres per ajudar a sumar i sumar indefectiblement fins a assolir l'horitzó tan desitjat.

Xavier Minguet

Els aires de la Plana de Vic

Vull aprofitar aquesta finestra que em dóna *La Veu* per a fer una reivindicació des de la Plana de Vic: si us plau, ciutadans de Barcelona i poblacions de l'àrea metropolitana, controleu els vostres fums, vigileu la vostra contaminació, sobretot ara a l'estiu, si us plau. Suposo que us demanareu per què jo, un vigatà, m'he de preocupar pels fums de Barcelona, però ho entendreu de seguida: resulta que aquesta contaminació, a les tardes caloroses d'estiu, ens arriba a la Plana de Vic, empesa per la marinada, en forma d'ozó troposfèric.

L'ozó troposfèric és un contaminant atmosfèric secundari format a partir de reaccions fotoquímiques (activades per la llum solar) entre contaminants primaris. Concretament, es forma ozó troposfèric quan coexisteixen els òxids de nitrogen, els compostos orgànics volàtils i una radiació solar intensa al llarg d'un període de temps prou llarg. Els principals precursors de l'ozó s'emeten sobretot com a conseqüència de les activitats humanes, en el nostre cas a la conurbació de Barcelona, com són el trànsit, la indústria, l'activitat del port i de l'aeroport i d'altres.

És a dir, la contaminació de Barcelona i voltants, al migdia, empesa pel vent de la marinada, i gràcies a l'orografia de la zona, va pujant pel Besòs, continua pel riu Congost (Granollers), arriba a la Plana de Vic per la porta de Tona, continua pel Ter fins a Pardines (Ripollès) i arriba a Bellver de Cerdanya. A Tona, els nivells més alts de contaminació arriben, més o menys, a les 3 o 4 de la tarda i a Bellver a les 8 o 9 del vespre.

Els efectes que l'ozó pot provocar sobre la salut a les persones són tos, irritacions

a la faringe, el coll i els ulls, i dificultats respiratòries, com la gola seca. També pot produir altres problemes respiratoris com una incidència més gran i un agreujament de l'asma, la reducció de la funció pulmonar i una inflamació de les vies respiratòries, que generen símptomes respiratoris i una alteració del rendiment.

La Plana de Vic és la segona regió d'Europa amb nivells més alts d'Ozó troposfèric o superficial, la primera és la vall del Po a Itàlia. També hi han altres sectors de Catalunya que pateixen aquest tipus de contaminació, les comarques de la zona industrial de Tarragona i, encara que sigui difícil d'entendre, l'entorn de Begur, al Baix Empordà.

L'única manera efectiva de disminuir els nivells d'ozó superficial a Osona és evitant o reduint l'emissió dels seus precursors, els quals provenen majoritàriament del trànsit i de les indústries de l'Àrea Metropolitana. Per tant, us demanem des de la Plana de Vic,

als ciutadans de Barcelona i la seva conurbació, que us recordeu dels vostres veïns abans d'agafar el cotxe, o que els industrials i empresaris vigilin les emissions de les seves calderes o màquines, o que els responsables de les plantes de cycles combinats instal·lin les mesures adequades (tipus filtres) a les seves instal·lacions.

La República Catalana que està a punt d'arribar ha de recordar que Barcelona, en tots els aspectes, no és només Catalunya, que hi conviuran, en aquest nou estat, 950 municipis, la majoria d'ells pobles petits o molt petits. Barcelona no es pot mostrar d'esquena al país. Per això us demano de tot cor que els de la capital i del seu entorn, sigueu sensibles amb la resta nostre petit i bonic país.

Josep Ramon Soldevila

Seguim dempeus

Aviat farà un any que, malgrat l'oposició de l'estat que volia impedir-ho com fos, els catalans vam votar. La força i la determinació de milions de catalans va fer possible que s'obriessin els col·legis electorals i que, a les respectives taules, hi haguessin les urnes i el cens. S'havia d'aconseguir i es va aconseguir.

No sé si hem valorat prou l'èxit rotund que aquest fet representa per als independentistes i per als demòcrates que van voler exercir el dret fonamental de votar. L'actuació de l'estat, amb la monarquia al capdavant, va representar un trencament definitiu entre els demòcrates catalans i l'estat. Van enviar la policia a reprimir sense contemplacions. Les càrregues policials recordaven temps que alguns podien creure que s'havien superat per sempre.

A partir d'aleshores, trasbalsat per l'èxit dels resultats, el govern del PP, amb el suport dels partits unionistes i amb el silenci còmplice i vergonyant d'alguns que es diuen demòcrates, va cometre error darrere error. Els nostres líders a la presó o a l'exili, el rei amb un discurs que representava una declaració de guerra als catalans, l'aplicació del 155, l'ocupació de la Generalitat.

Hi ha hagut i hi ha molt patiment a Catalunya. Aquells que acusen l'independentisme de dividir la societat catalana han estat aquells que han actuat de piròmans amb una irresponsabilitat que esgarrija. Però els independentistes i els demòcrates catalans hem resistit i ho continuarem fent fins a la consecució del nostre objectiu.

Hem guanyat les eleccions, malgrat que la senyora Arrimadas es consideri la guanyadora. L'independentisme

ha guanyat les eleccions i per això ha pogut formar govern i *Ciudadanos* és a l'oposició i hi continuarà durant molts anys més. I aquells que ens consideraven en procés de liquidació, estan políticament liquidats i espero que sigui per molts anys.

I Europa, que ha de replantejar-se moltes actuacions, que ha de canviar personatges caducats, a alguns dels quals la ciàtica permanent els fa ineptes per ocupar els seus càrrecs, ha observat l'actuació del govern de l'estat i, sobretot, les decisions de la justícia espanyola amb estupor. Un rere l'altre els països implicats. Alemanya, Bèlgica, Escòcia, Suïssa han desautoritzat el jutge Llarena, que s'ha vist obligat a retirar les euroordres que havien de fer possible no l'aplicació de justícia sinó l'ànsia malaltissa de venjança.

Però nosaltres, els independentistes i els demòcrates catalans continuem patint. Patim pels nostres presos polítics, patim per

aquells que no poden tornar a casa seva perquè la injustícia els empresonaria. Patim per la família Comín, perseguida i empresonada durant el franquisme i que ara han hagut de suportar com un dels fills de la vídua Comín ha hagut d'anar a morir fora de casa per poder morir junt amb els seus.

Sento una indignació infinita contra tanta injustícia, una revolta justa que em fa més decidida que mai a perseverar. Sàpiguen que la nostra lluita pacífica i democràtica no s'aturarà, que no oblidem, que persistirem i que ens guanyarem la llibertat. Arrenquin els llaços grocs, envesteixin com les bèsties en comptes de parlamentar com els demòcrates, posin de manifest la seva supèrbia, el seu totalitarisme, nosaltres persistirem. Continuem dempeus.

Teresa Casals

Jo acuso

Jo acuso el jutge Llarena, la jutgessa Lamela, la fiscalia del Estat Espanyol i tots els magistrats que es mouen per l'odi que senten vers Catalunya i la seva gent, la que volen un Estat propi. En lloc de legislar segons les lleis catalanes, i la Carta Magna espanyola, s'inventen lleis, escriuen relats, redacten interlocutòries, tot al seu gust. Fan judicis de valor, i tot per encausar i tancar a la presó sense garanties, homes i dones, patriotes catalans que només van seguir les Lleis del Parlament Català, obeint a les demandes del Poble de Catalunya.

El jutge Llarena, amb les seves Euroordres, ha quedat en ridícul, com un ignorant de cara a Europa, sense arguments, quan han decidit els diferents països europeus sobre el tema. Aquest jutge s'inventa el que sigui per empresonar i mantenir a les presons, polítics catalans, o bé han de marxar a l'exili, com a mal menor.

Jo acuso certs magistrats de la Justícia Espanyola, Audiència Nacional, Tribunal Constitucional, Consell del Poder Judicial, TSJC, etc. d'actuar de manera partidista, de no ser independents del Poder polític que governa Espanya. Els acuso de no exercir la separació de poders que tot estat democràtic ha de tenir: judicial, legislatiu i executiu. Per a certs magistrats, té més importància la unitat

d'Espanya que el benestar de les persones i el bé comú, quan és el conjunt de la gent, al cap i a la fi, els que conformen un país.

Espanya no és més que un conjunt de pobles, que, a cop de guerres i dominacions del govern de Castella, va anar annexant i controlant els diferents territoris que la formen.

Aquest odi que certs magistrats senten cap a Catalunya es reflecteix també en el de diferents estaments de caire feixista, residus de l'època franquista, com són la Policia Nacional, l'Exèrcit i la Guardia Civil. Si poguessin, si Europa no pressionés, farien la versió que Franco va fer durant i després de la guerra civil, és a dir, versió Franco II, tancs al carrer i gent al Camp de la Bota.

Els increments dels atacs feixistes que patim al nostre país, envers les persones que no pensen com ells, van augmentant perillosament, dia

a dia, amb el perill que això comporta per a la ciutadania que volen un país sobirà. Llaços grocs, estelades en llocs públics, creus grogues en platges i places, tot els fa nosa, es senten dominadors en terra conquerida: som una colònia.

Però tenim molts líders de molta vàlua que ens portaran a la victòria. Només cal seguir els consells, la resistència, la imaginació, les manifestacions de tots ells i actuar amb seny. No fer cas de les provocacions, perquè això és el que ells voldrien: que ens hi tornéssim. Utilitzem les xarxes socials per desmantellar els seus discursos feixistes i pensem que la victòria és a tocar, si anem units en aquesta lluita. El poble català respondrà sempre. Salut i Independència.

Pilar Altarriba

La Crida i el gen PdeCat

Al moment que m'assec, decidit a opinar sobre tot el que hem viscut aquests dies, m'assalta el dubte de si el que faig és correcte i si val la pena que em faci entendre.

Però finalment tiro endavant. Perdoneu-me, perquè tot i que els que em coneixeu em dieu que no és així, jo sé que escriure no és el millor que sé fer.

El que hem viscut aquests dies, arran de l'assemblea nacional del Pdecat, m'ha fet reviure les experiències de dos anys des de l'assemblea fundacional, a la qual vaig participar com a reagrupat. El president Sort ha fet pública la presa de posició de Reagrupament i, amb bon criteri, al meu entendre, deixa en mans dels associats la decisió de continuar dintre del Pdecat. Jo fa dies que vaig dir, encara a mitja assemblea, que hi veia massa coses que grinyolaven, no anava fi, allò. D'una banda, el Pdecat va crear-se com un partit nou, amb la intenció d'adquirir, amb nova gent, noves sensibilitats polítiques, eixamplar el posicionament cap a solucions molt més transversals, i encarar la feina cap a la llibertat del nostre país (fruit de la iniciativa d'Artur Mas). Fins aquí tot correcte.

Però d'altra banda, vaig començar a veure problemes molt significatius que, al llarg d'aquest temps, he intentat identificar, comprendre i situar al seu lloc, amb la mesura

de comprensió i voluntat constructiva. Vaig integrar-me a l'executiva comarcal de l'Alt Penedès. Vam intentar per tots els mitjans accedir a la candidatura per a la Vegueria. Això va ser impossible. No pas llistes tancades, és que no era possible ni saber qui es feia càrrec de rebre les candidatures. Opacitat i foscor total. Ja ens va costar prou arribar a la comarcal... Hem estat dos anys de figures decoratives. Sensacional. Finalment semblava que valoraven la nostra posició com a reagrupats dintre de l'executiva. Però és ara quan el "gen convergent" apareix i ho tira tot a terra. Els convergents ja eren companys i amics abans de crear el Pdecat. Per descomptat. Però la reticència a eixamplar cercles els ha traït. I el més clar, al meu entendre, és la manca d'interès i confiança en una llista nova i diferent per a la direcció nacional. Interpreto que al Pdecat hi ha gent de totes les sensibilitats, per descomptat, però s'ha vist molt clar que el resultat de les eleccions als càrrecs de direcció nacional havien de ser els que ja era previst que fossin. Tot i això, la tercera part del vot ha anat cap a la nova llista, la que defensava les llistes obertes i el manteniment de les incompatibilitats, per exemple. Fins i tot vaig pensar en la inseguretat que demostrava aquesta actitud, com si fos (compte, ni afirmo ni especulo) un complex d'inferioritat

col·lectiu que obliga als que se senten iguals a unir-se i girar l'esquena als altres.

Temps enrere havia tingut l'esperança que actuar políticament al costat d'un partit fort seria bo i positiu. Però s'està demostrant que la força fa figa, i el que passa és que hi ha encara molta gent, molts càrrecs, molts alcaldes i regidors. I que no volen deixar de ser-ho. El país... podria ser l'excusa?

La proposta de Reagrupament, com a associació política, transversal, amb la finalitat única de guanyar la llibertat, i un cop aconseguida diluir-se en altres opcions de cara al futur, segueix doncs plenament vigent i no quadra amb les propostes que recollien les ponències de l'assemblea que hem acabat ara. Però sí amb la Crida per la República, de Carles Puigdemont, Quim Torra i Jordi Sànchez.

Ja podeu deduir que aspira doncs a quelcom molt més important. Em va seduir el discurs d'en Joan Carretero per decidir associar-me. En canvi no em sedueix gens el discurs del Pdecat, digueu-li Pascal, Bonvehí o com us agradi més. Fins aquí he arribat. I no sé què faré. Però el que sí que procuro conservar és el gen reagrupat.

Ramon Alonso

Autodeterminació

Tal com diu la Viquipèdia, el dret a l'autodeterminació és un principi fonamental dels drets humans; es tracta del dret dels pobles a "determinar lliurement el seu estatus polític". El dret d'autodeterminació dels pobles fou formalitzat jurídicament per primera vegada en la Carta de les Nacions Unides, ratificada l'any 1945. L'article 1 d'aquesta Carta, punt 2, estableix que un dels propòsits de les Nacions Unides és fomentar el respecte al principi d'autodeterminació dels pobles. Quan un país, membre de la ONU, signa el seu compromís amb aquesta organització, reconeix les lleis que aquesta defensa. És així de senzill. Si vols ser membre, acceptes les seves regles. Les Nacions Unides van proclamar, el 16 de desembre de 1966, el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, que va entrar en vigor el 23 de març de 1976 i que ha estat signat i ratificat des d'aleshores per 168 estats. En l'article 1, aquest acord internacional afirma que tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació i que els estats han de respectar aquest dret. Espanya el va signar el 28 de setembre de 1976 i el va ratificar el 27 d'abril de 1977. Els detractors d'aquest dret, el de l'Autodeterminació, sempre diuen i diran, que aquest pacte va néixer només pels drets dels pobles que han estat colònies. El 24 d'octubre de 1970 l'Assemblea General de les NU adoptà per unanimitat la resolució 2625 (XXV), *Declaració sobre els principis de Dret Internacional referents a les relacions d'amistat i cooperació*

*entre els Estats en conformitat amb la Carta de les Nacions Unides. S'hi estableix que la descolonització és una manifestació important de l'autodeterminació, però que l'àmbit d'aquest dret és més extens: també l'associa amb l'existència de govern representatiu. La Declaració afirmava que la lliure determinació és un dret de tots els pobles i que comporta obligacions per a tots els Estats, i que el seu respecte és condició necessària per a l'establiment de relacions amistoses i cooperació entre els Estats. En definitiva, el dret internacional reconeix genèricament el dret d'autodeterminació com a un dels drets humans bàsics. Alhora, no existeix regulació internacional sobre com exercir el dret d'autodeterminació, ni tampoc sobre a qui correspon. Bàsicament, perquè el sistema internacional d'estats constituïts és altament conservador, i cada Estat prefereix evitar el qüestionament de l'*statu quo**

per part de nous processos d'autodeterminació, en nom de l'estabilitat, així com per a eludir processos d'autodeterminació que l'afectin. Així, s'han desenvolupat diverses teories que, sense negar explícitament el dret d'autodeterminació, malden per limitar-ne l'aplicació efectiva, del tot o en part. Per tant, per molt que els actuals inquilins de la Moncloa diguin que el dret d'autodeterminació no existeix en l'ordenament jurídic, menteixen, i ho saben. Ara només cal que els nostres governants a Catalunya vulguin utilitzar aquest dret per a satisfer a la gran majoria dels catalans. Dret reconegut a nivell internacional i utilitzat ja per diversos països per assolir la seva llibertat, i sense ser colònies, com potser sembla que és Catalunya...

Albert Aragonès

Lliçons de vida de cinc joves testimonis de la injustícia en estat pur

Anna Forn, Beta Forn, Laura Turull, Marta Turull i Oriol Sánchez, *Abans ningú deia t'estimo*, Barcelona: Catedral, 2018.

Abans ningú deia t'estimo aplega el testimoni de cinc joves, fills dels presos polítics catalans. Hi apareixen les dues filles del conseller Forn, les dues del conseller Turull i també el fill gran de Jordi Sánchez. És un llibre que sorprendrà perquè no es limita a recollir el plany o la queixa. La veu dels joves aflora amb naturalitat i no exclou les contradiccions, els dubtes, les incerteses que caracteritzen el moment vital dels protagonistes. Francesc Orteu, que ni tan sols figura als crèdits com a autor del llibre, se circumscriu a transcriure els pensaments d'aquests joves. El seu mèrit és, sobretot, que aquest pensament flueixi amb molta autenticitat i sinceritat. El llibre és força breu i fa de bon llegir, però ofereix un contingut de gran riquesa moral. Per això, permetin-me que aquí doni la veu als protagonistes i recorri a algunes citacions dels cinc coautors indicant-ne el sentiment, la sensació que suscita en el lector.

- Lucidesa (Beta Forn): "Estic convençuda que ell és a la presó en bona part per la feina excel·lent que van fer els Mossos."
- Ironia (Marta Turull): "Me'l vaig trobar estirat al sofà, s'havia quedat adormit mirant la seva pel·lícula favorita La

gran evasió."

- Perplexitat (Anna Forn): "Algun cop sí que he explicat que hi ha polítics a la presó i encara no m'he trobat ningú que no s'hagi dut les mans al cap. La gent s'esgarrija. Realment no entenen com en un país europeu democràtic s'empresoni un govern legítim per complir el seu programa electoral."
- Tendresa (Oriol Sánchez): "Una visita especial va ser la que vam fer al desembre. Abans de trobar-nos, el pare va anar a l'economat de la presó i va comprar galetes, donuts, xocolatines. Hi havia de tot. Allò va ser el nostre dinar de Nadal."
- Esperança (Marta Turull): "Va ser un concert fantàstic. Vam estar tota l'estona ballant i, cap al final del concert, els del grup van dir que dedicaven aquella cançó a tots i cada un dels presos polítics i exiliats. Van anomenar totes les presons on estaven tancats i els ulls se'm van omplir de llàgrimes."

- Coratge (Laura Turull): "De fet, l'única por persistent que tinc és que la gent acabi oblidant que el pare i altres polítics catalans són a la presó. I d'altres a l'exili."

Naturalment, és un llibre ple de sentiments i, llevat d'un monstre, qui s'acosti a la seva lectura difícilment podrà evitar que el cor li quedi en un puny en molts moments. A mi, m'ha passat en diverses pàgines.

Així mateix, un aspecte molt interessant és observar l'evolució que es pot entreveure en alguns dels nois. Aquesta evolució és especialment remarcable en Oriol Sánchez, el qual comença el llibre desmarcant-se de la ideologia del seu pare i acaba reclamant-li fermesa en les seves conviccions. També en cas de Marta Turull, la més petita del grup, el lector percep com ella pren consciència del seu ingrés en la maduresa mentre experimenta la patacada de la injustícia sobre el seu pare.

I parlant dels més petits, hi ha un moment que apareix una entranyable referència a en Roger, fill del conseller Josep Rull. Precisament, al mes de març la premsa va publicar una frase que Rull hauria adreçat al jutge del Tribunal Suprem: "Tinc 2 fills, Roger i Bernat, de 3 i 8 anys. Avui vostè té el poder de decidir si els veig créixer. Si decideix tancar-me els lliuraré la dignitat d'haver defensat unes idees legítimes, lícites, nobles, democràtiques i d'haver-ho fet pacíficament." Doncs bé, tornant al llibre Laura Turull ens ofereix el testimoni de la mirada de l'infant: "El Roger, en veure la presó, va saltar d'alegria i va cridar tot satisfet: «Mira quina torre més xula, és on treballa el pare.»"

Ja n'hi ha prou! Llibertat presos polítics i exiliats!